

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s.r.o.**, se sídlem Praha 8, Na Žertvách 24/132, IČ 48115908, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Sokolovská 495/85, proti žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v upozornění žalované na porušení zákona ze dne 19.4.2011, sp.zn./Ident:2011/397/DRD/FTV, č.j. DRD/1452/2011

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem, spočívajícím v upozornění žalované podle ust. § 59 odst. 1-3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen mediální zákon) na porušení § 31 odst. 3 tohoto zákona, jehož se dopustil odvysíláním pořadu Krimi plus na téma práce Policie ČR v Libčicích nad Vltavou dne 20.3.2011 od 19:35 hod. na programu Prima televize (dále je „ upozornění „), a byla mu stanovena lhůta k nápravě. Předně žalobce proti upozornění brojil též žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s.r.s. O této žalobě soud rozhodl usnesením ze dne 30.1.2012, č.j. 9A 145/2011- 41-44 tak, že žalobu odmítl (výrok I. usnesení), rozhodl o vrácení soudního poplatku a o nákladech řízení (výrok II. a III. usnesení) a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v upozornění, vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí (výrok IV. usnesení). Usnesení nabylo právní moci dne 23.2.2012.

Žalobce tvrdil, že upozornění je nezákonným zásahem, proti němuž se lze bránit tvz. zásahovou žalobou. Žalobce se tak domáhal vydání rozhodnutí, podle kterého bylo

upozornění vydáno v rozporu se zákonem a žádal, aby soud uložil žalované, aby k němu ve své následující správní činnosti nepřihlížela.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, č.j. 6As 46/2008-97, kde Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) uvedl, že napadené upozornění nemá charakter soudně přezkoumatelného správního rozhodnutí, není ale ani zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. Pokud žalobce poukazoval na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010 ve věci sp.zn. 7Aps 3/2008 žalovaná připomněla, že v tomto usnesení se podle NSS soudní ochrana týká úkonů, které zasahují do sféry práv a povinností jednotlivce, tedy zejména takových, které stanoví jednotlivci nové povinnosti, jež dosud neměl. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalované žalobce doplnil žalobní argumentaci poukazem na závěry rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 6 As 26/2010 ze dne 3.4.2012 a zdůraznil, že v předně citovaném usnesení rozšířeného senátu NSS (ze dne 6.8.2009, sp. zn. 6As 46/2008), je při soudním přezkumu postupu orgánu veřejné správy třeba vycházet z předpokladu, že je-li zasaženo (respektive je žalobcem tvrzen zásah) do veřejných subjektivních práv, musí existovat procesní prostředek ochrany dotčených veřejných subjektivních práv. Tam, kde nejde o zásah způsobený rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. se aktivuje zásahová žaloba podle § 82 a násl. s.ř.s. Taková situace nastala tím, že Městský soud v Praze usnesením č.j. 9A 145/2011- 41-44 odmítl podanou žalobou v té části, již se žalobce domáhá ochrany proti nezákonnému rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. V takovém případě je na místě poskytnout ochranu dotčeným veřejným subjektivním právům cestou zásahové žaloby. Dále se žalobce vyjádřil k významu upozornění, jeho funkcím, k otázce aplikace těchto poznatků na projednávanou věc a shrnul, že jsou splněny zákonem stanovené podmínky proto, aby žalobce dosáhl na soudní ochranu svých veřejných subjektivních práv a bylo mu umožněno pokračovat v provozování televizních vysílání, aniž by byl pod hrozbou sankce v řádech milionů korun nucen korigovat obsah svých zpravodajských publicistických pořadů tak, jak po něm požaduje žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že předmětnou reportáží nebylo porušeno žádné ustanovení mediálního zákona, tím méně pak ust. § 31 odst. 3 téhož zákona. Podle žalobce je ust. § 31 odst. 3 citovaného zákona v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

V písemném vyjádření k replice žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 29.8.2012, č.j. 6 Aps 3/2012-57, který se předmětného upozornění žalované ze dne 19.4.2011, sp.zn. 2011/397/DRD/FTV rovněž dotýká.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce uvedl, že se jedná o mocenský zásah státu do zpravodajství, kdy žalovaná konstatovala závazným aktem co má a nemá být ve zpravodajství. Tímto aktem je upozornění žalované podle § 59 mediálního zákona. Jedná se o zásah do svobody tisku, do práva na svobodu projevu, jak již bylo judikováno Evropským soudem, neboť nepřípustně zasahuje do úvahy tisku o tom, co má či nemá být publikováno. Již samotné konstatování, že provozovatel, tak jako v projednávané věci, porušil zákon, je porušením práv žalobce. Jedná se o zastřenou regulaci ze strany žalované a o excesivní aplikaci zákonné povinnosti. Žalobce nemá jiný prostředek ochrany svých práv, proto používá zásahovou žalobu. Žalovaná odkázala na svá vyjádření a judikaturu ve správním soudnictví, která se posouzením užití § 59 mediálního zákona často zabývá s tím, že upozornění podle § 59, jak jej činí žalovaná, není samostatně přezkoumatelné jako správní rozhodnutí ani jako nezákonný zásah. Není známo, kde žalobce bere přesvědčení, že se jedná o závazný akt. Jedná se spíš o nápomoc, která má směřovat k předvídatelnosti rozhodování

žalované. Dále poukázala na rozhodnutí NSS, který se zabýval kasační stížností proti usnesení tohoto senátu ve věci, ze které byla tato žaloba vyloučena, a sice usnesení č.j. 6Aps 3/2012-57 a důvody, které NSS v tomto usnesení uvedl s tím, že je zřejmé, že se nemůže jednat o autocenzuru. K ust. § 31 odst. 1 mediálního zákona uvedla, že se nedá říci, že se vztahuje na politické záležitosti, ale dopadá i na nepolitické záležitosti, na zpravodajství a publicistiku jako celek.

Na základě podané žaloby a posouzení shora citovaného upozornění žalované ze dne 19.4.2011 vydaného podle § 59 odst. 1-3 mediálního zákona, jakož i stanovisek účastníků řízení, soud dospěl k závěru, že proti tomuto upozornění nelze samostatně brojit žalobou podle § 82 a násl. s.ř.s. na ochranu před nezákonným zásahem pokynem či donucením ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s., neboť žalobou napadené upozornění povahu zásahu podle § 82 s.ř.s. nemá, když nijak nezasahuje do právní sféry žalobce, tj. nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje jeho práva a povinnosti. Soud se tak shoduje s právními závěry rozsudku NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 6 As 46/2008-97, v němž NSS rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku jiného senátu Městského soudu v Praze v obdobné věci účastníků řízení (8 Ca 212/2008). K tomu soud dále poukazuje na své usnesení ze dne 30.1.2012, č.j. 9A 145/2011-41-44, kterým byla žaloba proti upozornění podaná podle ust. § 65 s.ř.s. odmítnuta, přičemž v odůvodnění svého usnesení soud uvedl, že citovaným upozorněním žalovaná toliko poukázala na porušení ust. § 59 mediálního zákona a stanovila žalobci lhůtu k nápravě, a je plně na žalobci, zda se tímto upozorněním bude řídit a od dalšího jednání upustí, či zda ve svém jednání bude nadále pokračovat a vystaví se tak případnému postihu. Tímto upozorněním se tak prozatím nerozhodovalo o právech a povinnostech žalobce a žalobce jím nemohl být na svých právech zkrácen. *Rozhodnutí, které by se v jeho právní sféře mohlo projevit by bylo až případné vydání rozhodnutí o uložení pokuty podle § 60 mediálního zákona, jemuž upozornění na porušení zákona musí předcházet.* Podle stanoviska soudu napadené upozornění nemá charakter soudně přezkoumatelného správního rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., není ale ani zásahem ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s. Zásahové žalobě totiž ve smyslu shora citovaného rozsudku NSS ve věci sp. zn. 6Af 46/2008 podléhá takový protiprávní zásah, který je zaměřen proti žalobci nebo v jehož důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo, pokud takový zásah nebo jeho důsledky trvají nebo hrozí jeho opakování. Je tím myšlen protiprávní útok správního orgánu do žalobcových práv, přičemž takovýto útok sám nesmí být výrazem (výsledkem) řádné rozhodovací pravomoci těchto orgánů a jako takový se musí vymykat obvyklému přezkumnému či jinému řízení. Zásahem je tedy myšlen spíše faktický úkon, nikoliv písemné upozornění či sdělení vypracovaná správními orgány. Také v nyní projednávané věci soud dospěl k závěru, že písemným upozorněním žalované nebyla žalobci uložena žádná povinnost ani jinak zasáhnuto do jeho práv a není tak samostatně soudně přezkoumatelným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. Pokud žalobce poukazoval na závěry rozšířeného senátu vyjádřené v usnesení ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98 má soud zato, že jeho stanovisko v nyní projednávané věci není v rozporu se závěry, které NSS v tomto usnesení rozšířeného senátu učinil, neboť žalobci je garantována soudní ochrana jeho práv v řízení o žalobě proti eventuálnímu následnému rozhodnutí žalované o uložení sankce podle mediálního zákona. Stejně tak není v rozporu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 3.4.2012 ve věci sp. zn. 6 As 26/2010, které se zabývá náležitostmi a povahou upozornění podle § 59 mediálního zákona nikoli jeho posouzením jako nezákonného zásahu podle § 82 a násl. s.ř.s. Rozhodnutí NSS ze dne 17.9.2008, č.j. 4As 17/2008-119, na které žalobce v žalobě také upozorňoval, soud v tomto ohledu považuje za osamocené a překonané pozdější judikatorní činnosti NSS.

Žalobce dále navrhoval, aby soud řízení přerušil a předložil věc podle článku 95 odst. 2 Ústavy ČR k posouzení Ústavnímu soudu, zda ust. § 31 odst. 3 mediálního zákona je v rozporu s ústavním pořádkem ČR či nikoliv. Soud důvod pro přerušení řízení a žalobcem navrhovaný postup neshledal, neboť zcela přisvědčuje závěrům NSS vysloveným k této otázce v již shora citovaném rozsudku ze dne 29.8.2012, č.j. 6 Aps 3/2012-57, kterým NSS rozhodoval o kasační stížnosti proti usnesení tohoto senátu Městského soudu v Praze, v jehož rámci byla žaloba proti upozornění - rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. - tímto senátem odmítnuta a zásahová žaloba vyloučena k samostatnému přezkumu, přičemž NSS kasační stížnost zamítl. NSS se vyjadřoval k obdobnému návrhu žalobce v kasačním řízení a z důvodů v rozsudku podrobně rozvedených zákonný podklad pro žalobcem navrhovaný postup neshledal. Neztotožnil se s žalobcovým výkladem ust. § 31 odst. 3, kdy nesprávnost tohoto výkladu podle NSS vyplývá nejen ze samotné dikce ust. § 31 odst. 3, ale i z předcházející judikatury NSS, podle které se ustanovení vztahuje výlučně na zpravodajské a politicko-publicistické pořady. Ke kolizi ust. § 31 odst. 3 mediálního zákona s ústavně zaručenou svobodou projevu NSS připomněl svou judikaturu, která na tvrzenou kolizi reaguje. K návrhu na přerušení řízení a argumentaci žalobce na potenciální nebezpečí zneužití ust. § 31 odst. 3 mediálního zákona NSS uvedl, že se vydané upozornění od vysílání reportáže v projednávané věci netýkalo politického podtextu a skutkové okolnosti proto argumentaci žalobce neodpovídají. K nedostatečné neurčitosti § 31 odst. 3 mediálního zákona NSS konstatoval, že užití neurčitých právních pojmů v normách správního práva trestního není zcela výjimečným jevem, ale pouze projevem toho, že právní regulace není možná zcela bez použití neurčitých pojmů, neboť v opačném případě by nebyl zákon schopen v celé šíři pokrýt možnou variabilitu protiprávního jednání. Zdejší soud pro stručnost na důvody, pro které ani NSS neshledal opodstatněným řízení přerušit a předložit návrh Ústavnímu soudu, odkazuje.

Lze tak uzavřít, že institut předchozího upozornění na porušení zákona je prostředkem, kterým Rada pro rozhlasové a televizní vysílání informuje provozovatele vysílání o svém právním názoru na určitá typizovaná jednání a tedy provozovateli vysílání neukládá žádnou povinnost ani jinak nezasahuje do jeho práv. Takové upozornění tak není samostatně přezkoumatelným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s.

Soud proto žalobu podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované, která byla procesně úspěšná, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. března 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.